

Tekster: Zak 9,9-10; Joh 12,1-16

Salmer: 176 Se hvor nu

179 Herren god

177 Kom, sandheds konge

438 Hellig, hellig , hellig

200. 1 Jesus er mit liv i live

59 Jesus os

I år kan man palmesøndag vælge mellem to forskellige prædiketekster: enten Markus's fortælling om salvingen i Bethania eller også Johannes's fortælling der omfatter både salvingen og indtoget i Jerusalem. Jeg har valgt at prædike over Johannes-evangeliet, fordi jeg synes det er mærkeligt at holde palmesøndag uden at prædike over Jesu indtog i Jerusalem. Men det har den pris, at Johannes- evangeliets fortælling ikke er særligt entydig. Faktisk stritter den i alle retninger: Jesu opvækkelse af Lazarus fra de døde omtales kort, der fortælles om et festmåltid, Martha , Lazarus's søster holder for Jesus. Der fortælles om Marthas og Lazarus's søster Maria der salver Jesus med nardusolie. Der fortælles om Judas, der er forarget over Marias ødselhed med den dyre olie, og Jesu akcept af hendes ødselhed. Vi får også at vide at Judas slet ikke er så optaget af de fattiges ve og vel, som han giver udtryk for, men at han er en tyv der stjæler af den fælles kasse. Vi hører om Jesus, der omtolker Marias hyldest-salving af ham til en foregribelse af hans begravelse. Vi hører om en stor flok af jøder der stimler sammen i Bethania, ikke for at se Jesus, men for at se Lazarus, manden der havde været død men var blevet levende igen. Vi hører

om farisæerne, der nu ikke vil nøjes med at slå Jesus ihjel, men også vil dræbe Lazarus, fordi mange mennesker begynder at tro på Jesus på grund af ham. Og endelig hører vi at Jesus får fat i et ungt æsel og rider på det ind i Jerusalem, hvorved han opfylder en gammeltestamentlig profeti om et kongeligt indtog, alt imens folkeskarerne jublende hilser ham som en konge, mens disciplene ikke fatter hvad der sker. Faktisk peger evangelieteksten i så mange retninger, at her er stof til mindst 10 prædikener i den. Men som sagt: vi får at høre om Jesu indtog i Jerusalem. Og det alene er for mig grund nok til at vælge teksten.

Og så er der måske endda en særlig pointe i, at evangeliet peger i så mange retninger. For dermed får vi understreget noget meget vigtigt i forbindelse med selve det møde mellem Gud og mennesker, som Jesus Kristus er udtryk for.

Johannes's fortælling skildrer en lang række menneskers intentioner: Martha og Maria prøver på hver sin måde at vise deres hengivenhed og kærlighed til Jesus. Judas er kun optaget af tanken om at sørge for sig selv. Folkemængden er først og fremmest kommet for at få tilfredsstillet deres nysgerrighed efter at se en død mand der er blevet levende. Og senere handler det om deres begejstring over det kongelige optog. For ypperstepræsterne drejer alt sig om at begrænse Jesu popularitet. Alle er de på en eller anden måde optaget af sig selv og deres egen position. Gælder det også de to søstre Martha og Maria, der vel begge er forelskede i Jesus? Men hvad med Jesus selv? Han er koncentreret om sin død. Det siges helt utvetydigt, da han omtolker Marias salving af ham til at være et forvarsel om hans død. Men det gælder formodentlig også selve indtoget. I alt fald taler Jesus i fortsættelsen af den tekst vi har hørt i

dag om at timen, hvor menneskesønnen skal herliggøres er kommet, og hvis ikke hvedekornet falder i jorden og dør bliver der kun det ene kort, men hvis det dør bærer det meget frugt.

Det lyder mærkeligt, men sætter vi alle de forskellige interesser der kommer til udtryk i evangeliet op, så handler det for alle undtagen Jesus – og måske Martha og Maria - om på en eller anden måde at opnå noget. Men for Jesus handler det om at give i så endegyldig forstand, at han giver sig selv.

Hvad skal vi bruge det til? Ja, vi kan jo prøve at spejle os selv i de to holdninger: at opnå og at give. Vi andre vil jo også gerne opnå noget. Også når vi går i kirke. Vi vil gerne have noget med hjem, siger vi somme tider. Selvom det godt nok ikke er altid vi får det. Og når vi ikke får noget med hjem, er der vel ikke rigtigt nogen grund til at komme. Og så kan man lige så godt blive væk. Men sæt nu, at det er selve denne grundlæggende trang til at opnå noget, det er galt med. Sæt nu livets mening slet ikke ligger i, hvad vi selv kan opnå, men hvad vi kan give og bidrage med.

Jesus gav sig selv, og der opstod et fællesskab. Det fællesskab, som vi den dag i dag er med i. Og selvom det er utroligt svært for os at forstå det og leve op til det, så er kirkens fællesskab bestemt af den intention, Jesus udfoldede gennem sit liv og sin død. Kirken er et fællesskab, hvor alt handler om at give. Måske skulle det også præge vores gudstjenester lidt mere. Ja måske skulle det præge selve den indstilling, vi går til gudstjeneste med lidt mere. Så det ikke kun handler om at få: at få en god oplevelse, at få opbyggelse, at få noget med hjem. Hvad sker der, hvis vi betragter gudstjenesten som en begivenhed, hvor vi kommer for give og

bidrage med noget? Ja, så er det jo for det første fantastisk vigtigt bare vi kommer! Vi giver en time af vores dyrebare tid til fællesskabet. Det er vigtigt at vi lukker munden op og synger med på salmerne: vi giver vores stemme til den fælles salmesang. Vi ser hinanden i øjnene og smiler til hinanden og giver dermed med vores krop og minespil næring til fællesskabet. Det er slet, slet ikke den måde, vi plejer at betragte gudstjenesten på, i alt fald ikke i lutherske menigheder. Ikke desto mindre er det ikke noget jeg selv har siddet og fundet på. Paulus taler faktisk om noget i den retning: "Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste." (Rom 12.1). Gudstjeneste er at give sig selv til hinanden. Gudstjeneste er at slippe sig selv og bære med på hinandens byrder. Og så ligger spørgsmålet snublende nær: men hvad får jeg selv ud af det? Og vi får sikkert selv en masse ud af det: evigt liv, glæde, kærlighed, fred! Men vi må prøve at glemme det! For lige så snart vi begynder at regne på, hvad vi selv får ud af det, giver det næsten sig selv, at vi jo gerne skal have mere med hjem end vi afleverede. Og så hopper kæden af. For her i kirken, hvor vi samles om Kristus, og hvor vi alle sammen udgør Kristi krop her i verden nu, der handler det ikke om at få, men at give.

Og lige præcis her er det, at de to søstre Martha og Maria skiller sig ud fra alle de andre der omgav Jesus: Martha holdt en fest for Jesus. Martha var god til alt det huslige, og hun brugte hvad hun havde og holdt et mægtigt gilde for Jesus. Hun gav hvad hun kunne. Og der blev fest. Og Maria. Hun var knap så udpræget praktisk begavet som sin søster, men så havde hun sin lækre parfume, og den gav hun: hun hældte en hel krukke ægte kostbar nardusolie ud over Jesu fødder og tørrede dem med sit hår. Og uanset om det nu var særligt fromt eller særligt fornuftigt, så var det i al fald en handling, som aldrig er blevet glemt siden.

Jeg tænker, at Martha og Maria, fordi de af glæde over Jesus giver hvad de har, uden at ænse om nu omgivelserne synes det er passende eller ej, bliver en slags mønster for os som kristen menighed: Vi er alle sammen et eller andet og vi har alle sammen et eller andet vi kan gøre fællesskabet større og rigere med. Så handler det da om at komme og være med og bidrage med hvad vi nu har at give.

Det handler om, at vi må komme og give os selv til hinanden. Det var det, der var det altbestemmende fortegn for alt hvad Jesus gjorde og sagde og da helt specielt hvad han gjorde og sagde i den sidste påske.

At være kirke, det er at træde ud af den evindelige kredsen om hvad vi selv får ud af hvad vi gør, for i stedet At rette blikket mod hvad vi kan give det fællesskab, vi er kommet til at høre med i, fordi Jesus Kristus kom til verden og lærte os, at det er saligere at give end at tage.

Amen